

Eventyr For Alle

Den fattige møllergutten og katten

Brødrene Grimm

Den fattige møllergutten og katten

I ei mølle bodde det en gammel møller, som hverken hadde kone eller barn, og tre møllergutter tjente hos ham. Da de nå hadde tjent hos ham i noen år, sa han en dag til dem:

«Jeg er gammel, og ønsker å gi meg med dette. Dra nå ut i verden, og den som kommer hjem igjen med den beste hesten, ham vil jeg gi mølla, og så kan han forsørge meg til jeg dør.»

Men den tredje av guttene var minstetjener, ham holdt de andre for dum, og de unte ham ikke mølla, men han brydde seg heller ikke om å ha den. Så dro alle tre av sted sammen, og da de kom til en landsby, sa de to til den dumme Hans:

«Du kan gjerne bli her, du får uansett aldri i dine levedager noen hest.»

Men Hans gikk med allikevel, og da det ble natt, kom de til ei hule hvor de la seg til å sove. De to kloke venta til Hans hadde sovna, så stod de opp, dro sin vei og lot Hans ligge, og trodde at nå hadde de gjort det riktig godt! Men det skulle vise seg at det ikke var så bra allikevel.

Da nå sola stod opp og Hans våkna, lå han i ei dyp hule. Han så seg omkring overalt og ropte: «Å Gud, hvor er jeg!?» Nå reiste han seg og kravla ut av hula, gikk ut i skogen og tenkte: «Her er jeg helt alene og forlatt, hvordan skal jeg nå få fatt på en hest?»

Mens han gikk og tenkte på dette, møtte han en liten fargekledd katt, som sa vennlig til ham: «Hans, hvor skal du hen?»

«Å, du kan ikke hjelpe meg uansett.»

«Jo, jeg vet nok hva du ønsker», sa katten. «Du vil ha en

prektig hest. Bli med meg og vær min trofaste tjener i syv år, så skal jeg gi deg en som er prektigere enn noen du har sett maken til i dine levedager.»

«Det var nå ei vidunderlig katte», tenkte Hans. «Men jeg får se om det hun sier er sant.»

Så tok hun ham med seg til det lille forheksede slottet sitt, som hadde mange kattunger som tjente henne. De spratt raskt opp og ned trappene, og var lystige og ved godt mot. På kvelden, når hun satte seg til bords, måtte tre av dem spille musikk: En strøk på bassen, den andre på fiolinen, den tredje brukte trompeten og blåste kinnene ut så godt den kunne.

Da de hadde spist ble bordet båret bort, og katten sa: «Kom nå, Hans, og dans med meg.»

«Nei», svarte han. «Jeg kan ikke danse med ei katte, det har jeg aldri gjort før.»

«Så ta ham med til sengs», sa hun til kattungene.

Så tente de opp på soverommet hans. En tok av ham skoene, en tok strømpene og den siste blåste ut lyset.

Neste morgen kom de igjen og hjalp ham ut av senga. En trakk på ham strømpene, en festa strømpébåndene hans, en fikk på skoa, en vaska ham og en tørka ham i ansiktet med halen.

«Vær forsiktig nå», sa Hans.

Men han måtte også tjene katten og hugge ved hver dag; til det fikk han ei sølvøks, og ei kil og ei sag av sølv, og klubba var av kobber. Ja, så han hogde ved, bodde der i huset, og hadde det godt både med mat og drikke, men han så aldri noen andre enn den fargekledde katten og dens tjenere.

En gang sa den til ham: «Gå nå hen og slå enga mi og tørk høyet», og gav ham så en sølvljå og en slipestein av gull, men ba ham å passe på å levere alt tilbake igjen. Hans gikk nå hen og gjorde slik han hadde blitt bedt om. Da arbeidet var fullført tok han ljåen, slipesteinen og høyet til huset, og spurte om hun ikke snart skulle gi ham lønna hans.

«Nei», sa katten. «Det er ennå en ting du må gjøre først. Der har du tømmer av sølv, og øks, vinkeljern og annet som trengs, alt av sølv. Bruk først dem til å bygge et lite hus til meg.»

Da bygde Hans huset ferdig og sa at nå hadde han gjort alt, og ennå ikke fått noen hest. Men de syv årene var nå forbi, og nær enda et halvt når. Katten spurte om han ville se hestene hennes. «Ja», sa Hans. Så åpna hun opp huset, og da hun lukka opp døra, stod det tolv hester der, og de var så stolte, og så blanke og glinsende at hjertet hoppa i kroppen hans av bare glede.

Nå gav hun ham mat og drikke og sa: «Dra nå hjem. Hesten din får du ikke med deg, men om tre dager kommer

jeg med den.»

Han gjorde seg klar, og hun viste ham veien til mølla. Hele denne tida hadde hun ikke gitt ham noen nye klær, så han måtte beholde den gamle usle drakta som han hadde da han kom, og som i løpet av de syv årene hadde blitt både for kort og for trang. Da han nå kom hjem, så var også begge de andre møllerguttene kommet dit. Begge hadde tatt med seg hver sin hest, men den ene sin var blind og den andres var lam.

De spurte: «Hans, hvor har du hesten din?»

«Den kommer etter om tre dager.»

Da lo de og sa: «Ja, du Hans, hvor skal du få en hest fra? Det blir nok litt av et dyr!»

Hans gikk inn i stua, men mølleren sa at han ikke fikk lov å komme til bords, han var så fillete og ussel at det ville vært en skam om noen kom inn og fikk se det. Så de gav ham litt mat utenfor, og da de skulle legge seg om kvelden, ville ikke de to andre gi ham noen seng, og til slutt måtte han krype inn i stallen og legge seg på noe av den harde halmen.

Da han våkna om morgenen, var de tre dagene alt forbi, og der kom det kjørende ei vogn med seks hester for, og de strålte så at det var en fryd, og en tjener kom også med en syvende hest, som var til den fattige møllergutten. Men ut av vogna steg det ei vakker kongsdatter som gikk inn i mølla, og kongsdattera var den fargekledd katten som den fattige Hans hadde tjent hos i syv år. Hun spurte mølleren hvor møllergutten, minstetjeneren, var henne.

Da sa mølleren: «Ham kunne vi ikke la komme inn i mølla, han er så fillete at han ligger i stallen.»

Da sa kongsdattera at de straks skulle hente ham. De henta ham også, og han måtte holde klærne sine sammen for å dekke seg. Da tok tjeneren frem prektige klær, og de

måtte vaske ham og kle på ham, og da han var ferdig kunne ingen konge være vakrere å se til. Nå ville jomfrua se hestene som de to andre møllerguttene hadde tatt med; en var blind, og den andre var lam. Så lot hun tjeneren komme med den syvende hesten. Da mølleren så denne, sa han at slik en hest hadde aldri kommet på gården hans før.

«Og den tilhører den tredje møllergutten», sa hun.

«Da skal han ha mølla», sa mølleren.

Men kongsdattera sa at hesten skulle være hans, og han kunne beholde mølla også. Og nå tok hun sin trofaste Hans, og satte ham i vogna og kjørte av sted med ham. Først kjørte hun til det lille huset som han hadde bygga med sølvverktøyet, som hadde blitt til et stort slott, og alle ting var av sølv og gull. Og der gifta de seg, og han var så rik, så rik at han hadde nok alle sine levedager. Derfor skal ingen si at den enfoldige ikke kan bli til noe.

Eventyr ForAlle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

PATREON | EventyrForAlle

Tysk folkeeventyr fra samlingene til Jacob Grimm (1785–1863) og Wilhelm Grimm (1786–1859). (Offentlig eiendom - public domain)

Originaltittel: Der arme Müllerbursch und das Kätzchen

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på:

- Norske oversettelsen *Møllergutten og katten* av Peter Christen Asbjørnsen (1812-1885) fra [Grimms Utvalgte Eventyr. Syvende oplag, 1914 \(nb.no\)](#) (Offentlig eiendom - public domain)
- Tyske originalteksten fra [Kinder- und Haus-Märchen Band 2, 1857 \(de.wikisource.org\)](#) (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DeLPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Gordon Frederick Browne (1858-1932)

Kilde: [Grimms Utvalgte Eventyr. Syvende oplag, 1914 \(nb.no\)](#)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.